

Arrest

nr. 81 439 van 21 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 april 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), betekend op 16 maart 2011.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 april 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. HECTORS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en geboren te zijn op respectievelijk X en X.

Op 4 december 2009 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 27 december 2010, met kennisgeving op 16 maart 2011, verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van verzoekers ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.12.2009 werd ingediend door:

P., P. (R.R. (...)) geboren te Tchardakhlou op 25.08.1949 nationaliteit: Azerbeidzjan

* volgens paspoort K., Y., geboren op 12.03.1954

Nationaliteit: Armenië

+ echtgenote

V., S. (R.R. (...)) geboren te Tchardakhlou op 12.03.1953 nationaliteit: Azerbeidzjan

* volgens paspoort: H., A., geboren op 27.04.1958

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkenen halen aan dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkenen beroepen zich op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Het feit dat betrokkenen sinds 20.07.1999 in België verblijven, zich geïntegreerd hebben, Nederlands geleerd hebben, bewijzen van tewerkstelling in België en getuigenverklaringen voorleggen en een zoon en kleinkinderen hebben die legaal in België verblijven, kan echter niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie, omdat verzoekers zwaarwegende fraude gepleegd hebben. Betrokkenen dienden op 20.07.1999 een asielaanvraag in onder een valse identiteit. Zij beweerden Azeri te zijn van Armeense afkomst en legden hun Azerbeidzjaanse geboorteaktes en een huwelijksakte voor om hun identiteit en nationaliteit te staven. Op 02.07.2003 en 29.04.2004 dienden betrokkenen een aanvraag art. 9.3 in en op 07.04.2005 werd hen onbeperkt verblijf toegekend op basis van hun lange asielprocedure en op 28.09.2007 werden zij in het bezit gesteld van een B-kaart. Op 01.06.2005 deden zij afstand van hun asielaanvraag. Op 12.05.2006 maakten betrokkenen hun ware identiteit en nationaliteit bekend en legden hun Armeens paspoort voor en verzochten zij om een naamswijziging. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd op de hoogte gebracht van de echte identiteit en nationaliteit van betrokkenen en bevestigde dat de asielprocedure niet zo lang zou geduurd hebben, indien zij geen valse identiteit en nationaliteit zouden aangewend hebben. Op 04.03.2008 werd de verblijfsvergunning van betrokkenen ingetrokken, aangezien deze onrechtmatig was verkregen. Betrokkenen hebben getracht de Belgische overheid te misleiden, de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de huidige aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit". De instructie van 19.07.2009 vermeldt overigens duidelijk in de algemene slotbepaling dat ze niet van toepassing is op personen die de Belgische overheid manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen enkel strafbaar feit gepleegd hebben, behalve het gebruik van een valse naam, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Zij dienden op 20.07.1999 een asielaanvraag in en deden afstand van hun aanvraag op 01.06.2005. Er kan geen rekening gehouden worden met de duur van de asielprocedure, aangezien deze te wijten is aan het misleidend gedrag van betrokkenen (zie supra).(...)"

Op 16 maart 2011 wordt aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de redengeving luidt:

“Reden van de maatregel:

• De betrokkenen verblijven langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slagen er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet overschreden hebben (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

° Betrokkenen werden niet als vluchteling erkend. Zij deden afstand van hun asielaanvraag op datum van 01.06.2005.

° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 21.06.2000. Zij hebben echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijven nog steeds illegaal in het land.”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Verzoekers hebben geen belang bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten belet immers niet dat verzoekers onder de gelding vallen van eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten met name, het bevel van 21 juni 2000 en de bevelen van 16 december 2009. Deze bevelen om het grondgebied te verlaten steunen op het feit dat beide verzoekers de vluchtelingenstatus geweigerd werd en zij langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet voorziene termijn. Deze bevelen zijn definitief, daar zij niet werden aangevochten. Verzoekers zouden hieraan derhalve vooralsnog gevolg dienen te geven. Uit het administratief dossier blijkt nergens dat verzoekers sinds deze bevelen het grondgebied hebben verlaten, waardoor de tweede bestreden beslissing een herhaald bevel is. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren zodat verzoekers niet getuigen van het rechtens vereiste belang (RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319; RvS 19 april 2007, nr. 170.162; RvS 7 februari 2008, nr. 2100 (c)).

Bovendien blijkt niet uit het verzoekschrift dat verzoekers middelen aanvoeren die gericht zijn tegen de tweede bestreden beslissing. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden beslissing zijn onontvankelijk (RvS 12 januari 1999, nr. 78.055).

Er dient te worden vastgesteld dat het verzoekschrift geen middel bevat in de zin van de voornoemde bepaling.

Het beroep is derhalve onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het middel luidt als volgt:

“1.

De bestreden beslissing overweegt dat de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet werd vernietigd.

Er moet evenwel vastgesteld worden dat de dienst Vreemdelingenzaken deze beslissing toch nog aangewend om de aanvraag artikel 9 bis af te wijzen door te verwijzen naar het feit dat de instructie erin voorzag dat personen die de overheid hebben willen misleiden of fraude hebben gepleegd, niet in aanmerking konden komen voor de regularisatie bij toepassing van de instructie.

Deze reden om de regularisatie niet toe te staan is niet voorzien in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Door die reden dan toch aan te wenden terwijl deze voorkomt in de vernietigde instructie wordt artikel 9 bis van de vreemdelingenwet geschonden.

Artikel 9 bis sluit geen enkele vreemdeling uit van het regularisatie.

Door te verwijzen naar de instructie als argument voor de afwijzing van de regularisatie aanvraag op grond van artikel 9 bis wordt dit artikel derhalve geschonden en wordt een vernietigde richtlijn toegepast.

2.

De Dienst Vreemdelingenzaken onderzoekt bovendien ook op geen enkele wijze of het inderdaad wel zo is dat de asielaanvraag in deze langer geduurd heeft omdat de verzoekers niet hun juiste identiteit en nationaliteit kenbaar hebben gemaakt.

Afgezien van de redenen waarom zij dit hebben gedaan, kan uit de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken en de motivering die terug te vinden is in de bijlage 26 bis dd. 21/03/2000, afgeleid worden dat hun identiteit en nationaliteit bij de beoordeling van hun asielaanvraag geen enkele rol heeft gespeeld. In de motivering van die beslissing wordt nergens gesproken over hun beweerde identiteit noch hun beweerde nationaliteit.

Uit niets blijkt ook dat hun asielaanvraag na het dringend beroep zelfs ooit in behandeling is genomen door het COMMISSARIAAT-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELIJNGEN. Verzoekers zijn nooit uitgenodigd geweest voor een interview door het COMMISSARIAAT-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELIJNGEN en hebben dus nooit de gelegenheid gehad om hun verhaal te vertellen. De ontvankelijkheid van hun dringend beroep is ook nooit onderzocht geweest. Hun dringend beroep was zelf op geen enkele wijze gemotiveerd en er werd ook nergens in dit verzoekschrift dringend beroep van verzoekers verwezen naar enige bijzonder kenmerk van hun identiteit of hun nationaliteit.

De mededeling van het COMMISSARIAAT-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELIJNGEN als zou hun dossier sneller behandeld zijn geweest indien zij geen valse identiteit of nationaliteit zouden hebben aangewend, lijkt dan ook eerder een algemene mededeling te zijn dan een vaststelling in het dossier van verzoekers.

Uit niets blijkt immers dat het dossier van verzoekers ooit in behandeling is genomen bij het COMMISSARIAAT-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELIJNGEN noch dat die identiteit of die nationaliteit een element van beoordeling is geweest.

Door deze mededeling van het COMMISSARIAAT-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELIJNGEN zonder meer toe te passen en deze bewering zelfs niet te toetsen aan het dossier van verzoekers moet vastgesteld worden dat artikel 9 bis van de vreemdelingenwet wordt geschonden.

3.

Uit de motivering van de bijlage 26 bis in het kader van hun asielaanvraag afgeleverd op datum van 21/06/2000 komt in tegendeel vast te staan dat noch de identiteit noch de nationaliteit van verzoekers enige rol hebben gespeeld bij het onontvankelijk verklaren van de asielaanvraag. De asielaanvraag werd enkel en alleen afgewezen omdat het verhaal van verzoekers een verhaal was dat thuishoorde in het gemeen recht en dat dit verhaal nooit kon aanzien worden als een "asielossier".

Die vaststelling is uiteraard belangrijk bij de beoordeling van de vraag of de leugen van verzoekers omtrent hun identiteit en nationaliteit enig belang kon hebben bij het onderzoek van de aanvraag artikel 9 bis zoals die door verzoekers werd ingediend en voorlag aan de beoordeling van de dienst Vreemdelingenzaken.

De voormelde motivering toont integendeel op geen enkele manier aan dat de fraude van doorslaggevend belang zou zijn geweest om de machtiging tot verblijf te bekomen.

4.

Die vereiste van "doorslaggevend belang" van een mogelijke fraude of gebruik van valse documenten wordt in andere verblijfaanvragen wel als voorwaarde gesteld om een verblijf te weigeren, of terug in te trekken, zodat minstens zou moeten aanvaard worden dat dit ook in de beoordeling van die feiten zou moeten gebeuren in de onderhavige situatie vermits in artikel 9bis ter zake niets voorzien is.

Dat het een schending van artikel 10 en 11 van de grondwet zou zijn, mochten verzoekers in die omstandigheden niet kunnen vragen dat zou getoetst worden of de fraude of misleiding al dan niet van doorslaggevend belang geweest is bij de toekenning of het intrekken van een toegestane verblijf zoals in casu. Wanneer die toetsing niet wordt voorzien, en de fraude of de misleiding geen rol heeft gespeeld bij de toekenning van het eerdere verblijf, zoals in casu, zou dit immers betekenen dat aan artikel 9bis een voorwaarde wordt toegevoegd die niet voorzien is.

Ten andere dient opgemerkt te worden dat verzoekers hun zoon, die hun vergezelde toen zij naar België kwamen en altijd deel heeft uitgemaakt van hun gezin, na een regularisatie te hebben bekomen op grond van artikel 9bis, ook de Belgische nationaliteit heeft verworven, zodat verzoekers zich defacto in dezelfde situatie bevonden als personen die een aanvraag tot gezinshereniging doen bij toepassing artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

5.

Het staat vast dat bij het indienen van deze aanvraag in 2009 zij hun ware identiteit hebben gebruikt zoals dit ook was opgelegd door de instructie of bij elke aanvraag artikel 9bis zoals dit van toepassing is sinds invoering van het artikel 9bis.

In dat verband is het ook niet onbelangrijk op te merken dat de wetgeving tussen 1999 en 2009 in dat opzicht was aangepast en aan de aanvrager nu ook de verplichting oplegt om een identiteitsdocument voor te leggen. In het verleden werd die voorwaarde niet voorzien.

De gewijzigde wetgeving werd door verzoekers dus zeer zeker gerespecteerd.

Een misstap in het verleden, die zij op eigen initiatief hebben willen rechtzetten, kan dan ook niet afgerekend worden in het kader van de gewijzigde nieuwe wetgeving die wel werd gerespecteerd.

Om terug te keren naar de instructie of de toepassing van het element dat de fraude of het gebruik van valse documenten van doorslagend belang zou moeten geweest zijn.

Verzoekers zijn van oordeel dat de instructie duidelijk aangeeft dat de poging tot misleiding of fraude bij aanvragen die ingediend zouden worden volgens de instructie "niet meer" zouden getolereerd worden maar dat de instructie wel aangaf dat er de mogelijkheid bestond om vergissingen in het verleden recht te zetten door bij de gelegenheid van de nieuwe aanvraag artikel 9 bis correcte documenten omtrent de identiteit en nationaliteit voor te leggen.

Er is sindsdien defacto ook een wijziging vermits de uiteindelijk aflevering van een verblijfsdocument ook de voorlegging eist van een authentiek paspoort, iets wat vroeger (in 1999) nooit werd gevraagd.

Dat bij de beoordeling van de "zwaarwichtigheid" van de leugen van verzoekers dan ook moet verwezen worden naar het feit dat zelfs in de instructie van 2009, net zoals het heden ten dage nog het geval is, de vereiste van het voorleggen van identiteitsdocumenten bij de asielaanvraag geen essentiële voorwaarde is. Dit brengt dan een bevestiging dat in het kader van de asielaanvraag, het verhaal, essentieel is en niet de identiteit of nationaliteit, in de mate dat de nationaliteit geen element is van de asielaanvraag. Uit het antwoord van de Dienst Vreemdelingenzaken bij de asielaanvraag blijkt dat noch de naam noch de nationaliteit enige invloed hebben gehad zodat een eventuele misleiding of fraude daarover "niet van doorslaggevend kan geweest zijn" in het bekomen van enig verblijf.

6.

Bij dit alles mag naar het oordeel van verzoekers toch ook niet uit het oog verloren worden dat zij, op het ogenblik dat zij beseften dat hun asielaanvraag was afgesloten, zij zelf tot het oordeel waren gekomen dat zij nu hun identiteit en nationaliteit wel kenbaar moesten maken en dat zij dit dan ook gedaan hebben.

Op het ogenblik dat met andere woorden "het verhaal" niet meer de essentie was, hebben zij hun ware identiteit kenbaar gemaakt. Blijkens de bestreden beslissing hebben zij dit ook gedaan voor zij in het bezit werden gesteld van een B—kaart. Op 12/05/2006 maakte zij hun echte identiteit bekend en op 28/09/2009 werden zij in het bezit gesteld van een B— kaart.

Voorafgaande aan de beslissing tot intrekking van de beslissing in 2008 is er dus een voor verzoekers gunstige beslissing geweest waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken kennis hebbende van de andere naam en nationaliteit, een gunstige beslissing hebben getroffen en een onbeperkt verblijf."

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In een enig middel beroepen verzoekers zich op een schending van art. 9bis van de wet van 15 december 1980.

In een eerste onderdeel stellen zij dat verwerende partij onterecht toepassing gemaakt heeft van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Een uitsluitingsgrond, zoals voorzien in de instructie is niet terug te vinden in art. 9bis van de wet van 15 december 1980.

Verwerende partij merkt vooreerst op dat de thans bestreden beslissing deels gesteund werd op het beginsel van "fraus omnia corrumpit" en deels op de bepalingen van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Verzoekers betwisten kennelijk enkel de toepassing van de instructie, niet van het beginsel "fraus omnia corrumpit", zodat deze motivering alleszins overeind blijft.

Verwerende partij heeft bovendien de eer te antwoorden dat verzoekers zich bij hun aanvraag 9bis d.d. 4 december 2009 expliciet hebben beroepen op de vernietigde instructie van 19 juli 2009, met name criterium 2.8A. Deze aanvraag werd ontvankelijk, doch ongegrond beoordeeld.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de rechtsgrond van de thans bestreden beslissing art. 9bis van de wet van 15 december 1980 vormt en niet de instructie van 19 juli 2009. De criteria zoals vermeld in deze instructie worden wel toegepast op basis van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

De Staatssecretaris heeft, gelet op het feit dat artikel 9 van de wet van 15 december 1980 geen recht op verblijf, doch enkel een machtiging tot verblijf inhoudt en dus een gunstmaatregel betreft, een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis. De grens van deze bevoegdheid is de redelijkheid. Gelet op het feit dat verzoekers zich bij

hun aanvraag expliciet beroepen hebben op deze instructie, met name criterium 2.8A, is het niet kennelijk onredelijk dat verwerende partij deze beoordeelt in het licht van deze instructie. Bovendien had het vernietigingsarrest van de Raad van State betrekking op een ontvankelijkheidsvoorwaarde en doet zij alleszins geen afbreuk aan de bevoegdheid van de Staatssecretaris om een aantal criteria te hanteren bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag 9bis. Volgende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigt deze zienswijze:

"In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op de vernietiging door de Raad van State van de instructies van 19 juli 2009 maar wijst zij ook op het feit dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructies, te blijven toepassen. Voorts merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep de Raad zich niet vermag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. In casu heeft de verwerende partij, gebruik makend van haar ruime discretionaire bevoegdheid, de aangehaalde argumenten beoordeeld, rekening houdende met de criteria zoals bepaald in de instructies van 19 juli 2009 daar de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf zelf uitdrukkelijk de toepassing van deze criteria heeft gevraagd.

Verzoeker houdt er thans een tegenstrijdige houding op na. Enerzijds blijkt uit het administratief dossier dat hij zich beriep op het criterium 2B van de vernietigde instructie en hij meent dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevond. Anderzijds verwijt verzoeker het bestuur thans vernietigde instructies te hebben toegepast.

Vooreerst kan verzoeker de verwerende partij niet verwijten de criteria van de instructies te hebben toegepast als hij hier zelf om heeft verzocht. Bovendien wijst de Raad erop dat de instructies weliswaar werden vernietigd omdat een ontvankelijkheidsvoorwaarde werd gecreëerd die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet maar dat deze vernietiging de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, gelet op de zeer ruime discretionaire bevoegdheid die hij in dit kader heeft, niet belet te bepalen welke gegrondheidselementen in aanmerking komen om de gunst van een verblijf toe te staan. Hierbij staat het hem vrij dezelfde gegrondheidselementen te weerhouden als destijds in de vernietigde instructie werden vooropgesteld. Bovendien komt het de Raad niet toe een opportuiniteitsonderzoek te verrichten, waartoe hij in het kader van zijn wettigheidstoetsing niet bevoegd is. Ter zake merkt de Raad op dat verzoeker evenmin aantoont dat de gegrondheidselementen voorzien in de voormelde instructie afwijken van de regeling voorzien in de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ook toont verzoeker niet aan dat de regeling in de instructie een verstrenging van het beleid in afwijking van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is" (RVV nr. 54.959 d.d. 27 januari 2011).

De bepalingen van de instructie van 19 juli 2009 kunnen desgevallend op rechtmatige wijze worden toegepast door verwerende partij.

In de slotbepaling van de instructie wordt klaar en duidelijk vermeld:

Deze instructie is niet van toepassing op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, of op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd.

In casu hebben verzoekers zwaarwegende identiteitsfraude gepleegd tijdens hun asielaanvraag en hebben zij achteraf, op basis van een lange asielprocedure, een onbeperkt verblijf bekomen op 28 september 2007. Dit verblijf werd vervolgens, omwille van deze fraude, opnieuw ingetrokken, op 4 maart 2008.

Op 4 december 2009 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis ingediend, waarbij verzoekers zich beroept hebben op de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

De bestreden beslissing stelt dan ook terecht:

"Betrokkenen hebben getracht de Belgische overheid te misleiden, de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de huidige aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit". De instructie van 19.07.2009 vermeldt overigens duidelijk in de algemene slotbepaling dat ze niet van toepassing is op personen die de Belgische overheid manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd."

In een tweede onderdeel stellen verzoekers dat verweerder niet heeft onderzocht of het wel zo is dat de asielaanvraag langer heeft geduurd omwille van de identiteitsfraude. Verzoekers stellen dat deze fraude geen rol heeft gespeeld bij de beoordeling van hun asielaanvraag.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing niet de fraude heeft vastgesteld. Dit gebeurde reeds bij beslissing d.d. 4 maart 2008. Deze beslissing is aanwezig in het administratief dossier en werd niet aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beslissing en de feiten zoals erin vermeld zijn desgevallend definitief in het rechtsverkeer aanwezig. Het kan niet de bedoeling zijn, via een beroep tot nietigverklaring tegen de thans bestreden beslissing, deze

motieven alsnog te betwisten. De fraude die gepleegd werd door verzoekers in het verleden is een vaststaand feit dat niet meer dienstig betwist kan worden.

De bestreden beslissing stelt overigens expliciet dat het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigd heeft dat de asielpcedure niet zolang zou geduurd hebben, indien verzoekers onmiddellijk hun ware identiteit en nationaliteit hadden kenbaar gemaakt. De fraude was desgevallend alleszins doorslaggevend voor het bekomen van het onbeperkt verblijf. Verzoekers maken niet aannemelijk waarom verwerende partij nog verder diende te motiveren.

In de mate dat verzoekers bij de volgende onderdelen de motieven die ten grondslag liggen aan de vaststelling tot fraude lijken te betwisten, kan verwezen worden naar de uiteenzetting zoals supra.

Verzoekers stellen in een vierde onderdeel dat hun zoon ondertussen de Belgische nationaliteit heeft verworven en dat zij zich de facto in dezelfde situatie bevonden als personen die een aanvraag tot gezinshereniging op basis van art. 40bis van de wet van 15 december 1980 indienen.

Verwerende partij stelt vast dat verzoekers een aanvraag 9bis hebben ingediend en geen aanvraag tot gezinshereniging. Het staat hen uiteraard vrij dit te doen.

Verzoekers merken op dat zij bij hun huidige aanvraag 9bis hun ware identiteit hebben gehanteerd. Dit doet uiteraard geen afbreuk aan de gepleegde fraude in het verleden.

Tot slot stellen verzoekers:

"Verzoekers zijn van oordeel dat de instructie duidelijk aangeeft dat de poging tot misleiding of fraude bij aanvragen die ingediend zouden worden volgens de instructie "niet meer" zouden getolereerd worden, maar dat de instructie wel aangaf dat er de mogelijkheid bestond om vergissingen in het verleden recht te zetten door bij gelegenheid van de nieuwe aanvraag artikel 9bis correcte documenten omtrent de identiteit en nationaliteit voor te leggen."

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers' stelling zowel elke feitelijke als juridische grondslag mist.

Het enig middel is ongegrond."

3.3. In eerste instantie bekritisieren verzoekers het motief dat stelt: *"De instructie van 19.07.2009 vermeldt overigens duidelijk in de algemene slotbepaling dat ze niet van toepassing is op personen die de Belgische overheid manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd."* Verzoekers wijzen erop dat de voornoemde instructie werd vernietigd terwijl moet vastgesteld worden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen door te verwijzen naar de uitsluitingsbepalingen voorzien in de voornoemde instructie terwijl artikel 9bis geen uitsluitingsbepalingen kent.

Ter terechtzitting wordt er uitdrukkelijk gewezen op het arrest nummer 215.571, uitgesproken op 5 oktober 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan en wordt aan de partijen gevraagd wat hun standpunt ter zake is. Zij beperken zich tot het verwijzen naar hun schriftelijke argumentatie en de verwerende partij voegt er aan toe dat de bestreden beslissing werd beoordeeld los van de instructie.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partijen hebben een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partijen. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen"*, omdat *"door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden"* en omdat *"uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt."*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit de aanvragen van de verzoekende partijen blijkt dat zij het criterium 2.8A. van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid hebben aangehaald en hebben aangekruist op het modelformulier. Tevens halen zij volgende elementen aan inzake de gegrondheid van hun aanvraag:

- ononderbroken verblijf in België sedert juli 1999;
- machtiging tot verblijf op 21 april 2005 en de intrekking hiervan;
- gebruik van valse naam;
- vrees voor geweldpleging in Armenië;
- berouw over gebruik valse naam dat spontaan werd toegegeven;
- geen ander strafbaar feit gepleegd;
- hechte banden met België;

- perfecte kennis van het Nederlands;
- meerderjarige zoon heeft Belgisch verblijfsrecht en twee minderjarige kinderen;
- verwijdering veroorzaakt moeilijk te herstellen nadeel.

De verzoekende partijen voeren aan dat een instructie geen voorwaarden kan toevoegen aan de wet, dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen enkele vreemdeling uitsluit omwille van fraude of het misleiden van de overheid en dat door toch die reden aan te wenden die voorkomt in de voornoemde instructie artikel 9bis van de vreemdelingenwet geschonden is.

In de bestreden beslissing wordt inzake de door de verzoekende partijen aangekruiste criteria van de vernietigde instructie het volgende overwogen:

“Betrokkenen halen aan dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkenen beroepen zich op criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Het feit dat betrokkenen sinds 20.07.1999 in België verblijven, zich geïntegreerd hebben, Nederlands geleerd hebben, bewijzen van tewerkstelling in België en getuigenverklaringen voorleggen en een zoon en kleinkinderen hebben die legaal in België verblijven, kan echter niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie, omdat verzoekers zwaarwegende fraude gepleegd hebben. Betrokkenen dienden op 20.07.1999 een asielaanvraag in onder een valse identiteit. Zij beweerden Azeri te zijn van Armeense afkomst en legden hun Azerbeidzjaanse geboorteaktes en een huwelijksakte voor om hun identiteit en nationaliteit te staven. Op 02.07.2003 en 29.04.2004 dienden betrokkenen een aanvraag art. 9.3 in en op 07.04.2005 werd hen onbeperkt verblijf toegekend op basis van hun lange asielpcedure en op 28.09.2007 werden zij in het bezit gesteld van een B-kaart. Op 01.06.2005 deden zij afstand van hun asielaanvraag. Op 12.05.2006 maakten betrokkenen hun ware identiteit en nationaliteit bekend en legden hun Armeens paspoort voor en verzochten zij om een naamswijziging. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd op de hoogte gebracht van de echte identiteit en nationaliteit van betrokkenen en bevestigde dat de asielpcedure niet zo lang zou geduurd hebben, indien zij geen valse identiteit en nationaliteit zouden aangewend hebben. Op 04.03.2008 werd de verblijfsvergunning van betrokkenen ingetrokken, aangezien deze onrechtmatig was verkregen. Betrokkenen hebben getracht de Belgische overheid te misleiden, de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de huidige aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit". De instructie van 19.07.2009 vermeldt overigens duidelijk in de algemene slotbepaling dat ze niet van toepassing is op personen die de Belgische overheid manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd.”

en:

“Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen enkel strafbaar feit gepleegd hebben, behalve het gebruik van een valse naam, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Zij dienden op 20.07.1999 een asielaanvraag in en deden afstand van hun aanvraag op 01.06.2005. Er kan geen rekening gehouden worden met de duur van de asielpcedure, aangezien deze te wijten is aan het misleidend gedrag van betrokkenen (zie supra). (...)”

Hieruit blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf hoofdzakelijk ongegrond wordt verklaard omdat *“verzoekers zwaarwegende fraude gepleegd hebben.”* Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de aanvragen niet alleen werden beoordeeld vanuit de voornoemde instructie, wel integendeel. Door het woord *“overigens”* te voorzien in de zinsnede *“De instructie van 19.07.2009 vermeldt overigens duidelijk in de algemene slotbepaling dat ze niet van toepassing is op personen die de Belgische overheid manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd.”* blijkt dat in casu de beoordeling in toepassing van de instructie als overbodig wordt beschouwd. Ook in toepassing van artikel 9bis, los van het bestaan van de instructie, oordeelt de verwerende partij dat geen verblijfsmachtiging kan worden toegekend omdat er door verzoekers fraude is gepleegd. Dit motief is determinerend en maakt de toepassing van de criteria van de instructie overtollig.

De Raad wijst erop dat het toekennen van een verblijfsmaatregel een gunstmaatregel is, derwijze dat het de verwerende partij toekomt te oordelen of in casu het indienen van een asielaanvraag onder een valse identiteit zwaar doorweegt in de beslissing tot ongegrondverklaring van de aanvraag om verblijfsmachtiging. In casu is dit het geval. Voorts wordt door verzoekers niet betwist dat zij een valse identiteit hebben gebruikt.

Het verwijt van verzoekers dat niet zou zijn onderzocht of het juist is dat hun asielaanvraag langer heeft geduurd door het gebruik van de valse identiteit werd wel door de Dienst Vreemdelingenzaken onderzocht, nu de bestreden beslissing verwijst naar het dienaangaand gegeven advies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Overigens speelt het voor het nemen van de bestreden beslissing geen rol of de valse identiteit al dan niet een rol speelde bij de beoordeling van de asielaanvraag. De verwerende partij kan in casu op kennelijk redelijke wijze oordelen dat het gebruik van een valse naam, los van de asielaanvraag, een reden is voor de afwijzing van de aanvragen om verblijfsmachtiging, gelet op haar discretionaire bevoegdheid ter zake. Verzoekers' betoog mist derhalve feitelijke en juridische grondslag waar zij stellen:

“2.

De Dienst Vreemdelingenzaken onderzoekt bovendien ook op geen enkele wijze of het inderdaad wel zo is dat de asielaanvraag in deze langer geduurd heeft omdat de verzoekers niet hun juiste identiteit en nationaliteit kenbaar hebben gemaakt.

Afgezien van de redenen waarom zij dit hebben gedaan, kan uit de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken en de motivering die terug te vinden is in de bijlage 26 bis dd. 21/03/2000, afgeleid worden dat hun identiteit en nationaliteit bij de beoordeling van hun asielaanvraag geen enkele rol heeft gespeeld. In de motivering van die beslissing wordt nergens gesproken over hun beweerde identiteit noch hun beweerde nationaliteit.

Uit niets blijkt ook dat hun asielaanvraag na het dringend beroep zelfs ooit in behandeling is genomen door het COMMISSARIAAT-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN. Verzoekers zijn nooit uitgenodigd geweest voor een interview door het COMMISSARIAAT-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN en hebben dus nooit de gelegenheid gehad om hun verhaal te vertellen. De ontvankelijkheid van hun dringend beroep is ook nooit onderzocht geweest. Hun dringend beroep was zelf op geen enkele wijze gemotiveerd en er werd ook nergens in dit verzoekschrift dringend beroep van verzoekers verwezen naar enige bijzonder kenmerk van hun identiteit of hun nationaliteit.

De mededeling van het COMMISSARIAAT-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN als zou hun dossier sneller behandeld zijn geweest indien zij geen valse identiteit of nationaliteit zouden hebben aangewend, lijkt dan ook eerder een algemene mededeling te zijn dan een vaststelling in het dossier van verzoekers.

Uit niets blijkt immers dat het dossier van verzoekers ooit in behandeling is genomen bij het COMMISSARIAAT-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN noch dat die identiteit of die nationaliteit een element van beoordeling is geweest.

Door deze mededeling van het COMMISSARIAAT-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN zonder meer toe te passen en deze bewering zelfs niet te toetsen aan het dossier van verzoekers moet vastgesteld worden dat artikel 9 bis van de vreemdelingenwet wordt geschonden.

3.

Uit de motivering van de bijlage 26 bis in het kader van hun asielaanvraag afgeleverd op datum van 21/06/2000 komt in tegendeel vast te staan dat noch de identiteit noch de nationaliteit van verzoekers enige rol hebben gespeeld bij het onontvankelijk verklaren van de asielaanvraag. De asielaanvraag werd enkel en alleen afgewezen omdat het verhaal van verzoekers een verhaal was dat thuishoorde in het gemeen recht en dat dit verhaal nooit kon aanzien worden als een “asielossier”.

Die vaststelling is uiteraard belangrijk bij de beoordeling van de vraag of de leugen van verzoekers omtrent hun identiteit en nationaliteit enig belang kon hebben bij het onderzoek van de aanvraag artikel 9 bis zoals die door verzoekers werd ingediend en voorlag aan de beoordeling van de dienst Vreemdelingenzaken.

De voormelde motivering toont integendeel op geen enkele manier aan dat de fraude van doorslaggevend belang zou zijn geweest om de machtiging tot verblijf te bekommen.”

Verzoekers tonen evenmin een wetsbepaling aan waaruit blijkt dat de verwerende partij in het kader van de beoordeling van een aanvraag ingediend in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet er toe gehouden zou zijn na te gaan of de fraude doorslaggevend is geweest. In tegenstelling tot mogelijke andere bepalingen van de vreemdelingenwet is het al dan niet toekennen van een verblijfsmachtiging een gunstmaatregel en spelen het hebben van berouw voor het indienen van de aanvraag anno 2006,

het feit dat zij in het bezit werden gesteld van een B-kaart en het gegeven dat verzoekers hun ware identiteit hebben gebruikt in hun aanvragen geen rol.

Gelet op dit gegeven is de vraag naar een onderzoek van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, waarvoor de Raad niet bevoegd is, maar wel het Grondwettelijk Hof niet onontbeerlijk. Evenmin is het gegeven dat verzoekers zich de facto zouden bevinden in dezelfde situatie als personen die een aanvraag indienen op grond van artikel 40bis van de vreemdelingenwet relevant en stond het verzoekers vrij dergelijke aanvraag in te dienen.

In de mate dat uit het betoog van verzoekers dient afgeleid worden dat zij om de toepassing van de voorwaarden van voornoemde instructie verzoeken, is deze argumentatie in het licht van hetgeen voorafgaat niet dienstig.

Het middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 700 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN